

[Erik Eriksen.]

duktion var halveret. Det er jo egentlig også noget, der vækker til eftertanke. Den danske produktion er halveret i det tidsrum, hvor f. eks. de svenske værfters produktion er fordoblet. I den samme tid er der sket meget store investeringer i den stærkt beskyttede hjemmeindustri, der i mange tilfælde er fritaget for enhver konkurrence. Hvad vil en senere tid sige, hvis det viser sig, at vi her har stået overfor en række fejlinvesteringer? Hvilken garanti har vi for, at dette ikke sker, når vi er i den situation, at vi lukker konkurrence ude? Min konklusion er derfor denne, at hvis der ikke sker en klar målsætning, behøver man egentlig ikke at være spåmand for at sige, hvad der vil ske med pengenes værdi og købeevne.

Der er flere veje at gå for at nå frem til den sanering, der må til. I den udstrækning, hvor det ikke er muligt at øge produktionen, er det første, der melder sig, naturligvis besparelser. Min partifælle, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, har jo gjort opmærksom på, at $\frac{1}{5}$ af forbruget her i landet hidrører fra de offentlige udgifter, og når dette er tilfældet i en tid, hvor alle erkender, at forbruget er for stort, er det så ligetil, at det offentlige må gå foran og vise det gode eksempel. Det er jo al ære værd at spare på papiret, som en af de ærede ministre har gjort opmærksom på at man skulle, men alligevel er det jo ikke det, der tæller, og det spørgsmål rejser sig vel for os alle, om vi ikke altfor kritikløst lader en hel del passere. Jeg skal ikke her komme ind på alt det, der er skrevet om Grønlandskommissionens betænkning, der har kostet statskassen over 1 mill. kr. o. s. v. Må jeg i denne forbindelse pege på noget andet, som man uvilkårligt hæfter sig ved, nemlig den uhyre vækst på udenrigsministeriets budget; det er nu på samme højde som krigsministeriets udgifter var på før krigen, og uden at gå i enkeltheder vil jeg sige, at jeg kunne egentlig godt tænke mig, at det ville kunne påvises, at en hel del sager behandles i altfor mange ministerier. Jeg tror, at der på disse områder også kunne ske en hel del forenkling; jeg tænker her navnlig på alt, hvad der vedrører hele vor handel og omsætning. Det gælder for alle, der har med offentlige midler at gøre, at der må udvises den nøjeste agtpågivenhed og sparsommelighed.

Vi kommer i den nuværende situation heller ikke udenom finanspolitiske forholdsregler, hvis vi skal nå frem til den nødvendige balance. Venstre har i så henseende for sit

vedkommende peget på forbrugsbegrænsende skatter, og det gør jeg igen.

Må jeg forresten i denne forbindelse, hvor talen er om skatter, gøre en parentetisk bemærkning. Der står i trontalen nogle få linier om den påtænkte skattelovgivning. Der står, at efter at skattekommissionens arbejde nu er tilendebragt, må en reform af vor skattelovgivning søges gennemført. Der tænkes vel her på den såkaldte store skattelovskommission, der blev nedsat i 1937. Såvidt jeg har forstået, har denne kommission hidtil afgivet to betænkninger, den første i december 1948 og den anden i april 1950, og begge disse betænkninger omhandler væsentlig den direkte beskatning. Men da kommissionen blev nedsat i 1937, fik den jo et langt større arbejdsområde end den direkte beskatning, idet den skulle foretage en samlet overvejelse af skattelovgivningen, hvilket ikke alene fremgår af kommissoriets ordlyd, men også deraf, at kommissionen i sit første møde delte sig i tre udvalg, nemlig udvalget om forbrugs- og toldafgifter, udvalget om arveafgifter og beskatning af fast ejendom og endelig udvalget om formue- og indkomstskat. Kommissoriet fremhævede ønskeligheden af, at vi fik en samlet behandling af alle disse skatteproblemer. Da kommissionen kun har afgivet to betænkninger vedrørende den direkte beskatning, må der, i hvert fald efter kommissoriets angivelse, være et område tilbage, og derfor vil jeg gerne spørge den højtærede statsminister: Kan det være meningen, at kommissionen skal slutte på denne måde, kan det være rigtigt, at kommissionens arbejde er sluttet? Jeg benytter lejligheden til at stille dette spørgsmål i en parentetisk bemærkning.

Jeg vender så tilbage til det, jeg talte om i forbindelse med forbrugsbegrænsende skatter. Der er for mig ingen tvivl om, at hele statsfinansieringen, pengeudpumpningen må under et ganske anderledes kritisk tilsyn. Lad mig bare nævne en sådan ting som finansieringen af byggeriet. Den højtærede finansminister meddelte, at der er givet byggelånstilsagn for de kommende fem kvartaler. Dette fortæller egentlig en hel del. Finansieringen af byggeriet over statsfinanserne ses først på regnskaberne, når byggeriet er færdigt, men forholdet er jo det, at lånetilsagnene kan belånes i bankerne under arbejdernes udførelse, d. v. s. man kaster gennem lånetilsagnene penge på markedet, længe før finansministeren regner med det på sine ind- og udbetalinger. Det viser forøvrigt, hvad det betyder at have admi-